

РЕШЕНИЕ

№ 148

гр. Пазарджик , 19.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на петнадесети февруари, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Димитър Бишуров

при участието на секретаря Ива Чавдарова
като разгледа докладваното от Димитър Бишуров Административно
наказателно дело № 20205220201836 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Я. Р. Н. от гр.Пазарджик, ЕГН *****
против НП № 20-1006-003238 от 10.11.2020 год. на началник група в сектор
„ПП“ при ОДМВР-Пазарджик, с което на основание чл.178е от ЗДП, за
нарушение на чл.94 ал.3 от ЗДП е наложена глоба в размер на 70 лв.
/седемдесет лева/.

В жалбата се релевират доводи за наличие на материална и/или
процесуална незаконосъобразност на атакуваното НП.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, поддържа жалбата
си и пледира за отмяна на НП.

Ответникът по жалбата - АНО, не се явява лично и не изпраща
представител. Постъпва писмено становище от пълномощник на директора на
ОДМВР-Пазарджик, с което се иска потвърждаване на НП, прави се
възражение за прекомерност на разноските и на свой ред иска присъждане на
такива под формата на юрисконсултско възнаграждение.

Районният съд провери основателността на жалбата, като съобрази

становищата на страните, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и след като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, при съобразяване с разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, прие следното:

Жалбоподателят е санкциониран с НП затова, че на 25.10.2020 год., в гр.Пазарджик, на ул.”Боян Мирков”, пред № 7, е паркирал личния си л.а. „Мерцедес Е 270 ЦДИ“ с рег. № ***, върху тротоара, извън разрешените за това места, определени от администрацията или собственикът на пътя.

Това било нарушение съответно на чл.94 ал.3 от ЗДвП, което било констатирано първоначално от гражданин – св.С.М.Г., живуща в къща на горепосочения адрес, която заснела процесния паркиран автомобил и подавала сигнал по електронен път до сектор „ПП“ при ОД МВР-Пазарджик. Към сигнала приложила и фотос, удостоверяващ паркирането на автомобила, не само на посочената в АУАН и НП дата, но и на датите 16.10.2020г, 19.10.2020 г. и 21.10.2020г.

Сигналът бил възложен за проверка на служител в сектора – актосъставителят и свидетел по делото Г.Б.. Той установил собственика на автомобила – жалбоподателят Н. и го призовал на 30.10.2020г. в СПП. Там Н. попълнил декларация по чл.188 от ЗДвП, в която посочил, че на 25.10.20г. автомобилът му бил управляван от самия него.

По повод на всичко това св.Б. съставил против жалбоподателя АУАН бл. № 559654 от 30.10.2020г. за нарушение по чл.94 ал.3, който бил предявен на жалбоподателя, подписан и получен от него без възражения.

Въз основа на акта било издадено атакуваното НП, което било връчено лично на жалбоподателя на 13.11.2020 год., а жалбата против него била подадена чрез АНО на 19.11.2020 год., т.е. в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН, при което е процесуално допустима, като подадена в срок и от лице, имащо правен интерес да инициира съдебен контрол за законосъобразност на издаденото НП.

Гореописаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните по делото писмени доказателства, показанията на св. Г.Б. и св.С.Г., както и частично от обясненията на жалбоподателя.

Съдът кредитира изцяло събраните по делото доказателства, т.к. те са непротиворечиви.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема, че жалбата е частично основателна. Съображенията са следните:

Категорично бе установено по делото, че на посочените в НП дата, и място жалбоподателят Н. е паркирала процесното МПС върху тротоара на ул.“Боян Мирков“, пред № 7. В тази насока са всички събрани по делото доказателства и най-вече показанията на свидетеля-очевидец С.Г.. Отделно от това самият жалбоподател не отрече в обясненията си, че бил спрял с автомобила си върху тротоара, но посочи, че това било за кратко и цел разтоварване на покъщнина. Тези негови обяснения са очевидно израз на защитна позиция, като напълно се опровергаха от показанията на св.Г.. Опровергаха се и от показанията на св.Б., който бе категоричен, че пред него жалбоподателят признал, че бил паркирал на процесната дата автомобила си върху тротоара.

Индиция, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение за неправилно паркиране се извежда и от това, че в АУАН той не е направил никакви оспорвания по установените факти. Напротив – съгласил се е с тях, като в графата за възражения и обяснения не е направил такива. Вярно е, че посоченият като нарушител в АУАН не е длъжен да се брани веднага с конкретни възражения и това, че не е направил такива не означава автоматично, че признава вината си. Когато обаче е имал възможността да направи такива, но не е направил, а след това, с въззивната жалба или пък с дадени обяснения, навежда възражения против констатациите в акта и НП, то това винаги следва да се преценява с оглед оценка на достоверността на последващите възражения. В случая горното косвено индицира, че към момента на проверката жалбоподателят е бил съгласен с фактическите констатации в АУАН, пренесени после и в НП.

При това положение е категорично, че с поведението си Н. е нарушил разпоредбата на чл.94 ал.3 от ЗДП, която императивно сочи и задължава водачите на МПС, когато спират същите за престой и паркиране в населените места, да ги позиционират възможно най-вдясно на платното за движение по

посока на движението и успоредно на оста на пътя. Същата правна норма в своето второ изречение допуска престой и паркиране на МПС с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите, но само на определените от собствениците на пътя или администрацията места и то успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци.

В конкретния казус паркирането от страна на Н. не попада в хипотезата на чл.94 ал.3, изр.2 от ЗДП, т.к. той е паркирал върху тротоар, но не на място, определено от собственика на пътя или администрацията, като по начина на паркиране, откъм страната на сградите не е оставало разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци.

С оглед на всичко това е несъмнено, че като не е изпълнил задължението си по чл.94 ал.3 от ЗДП, а именно да паркира в населено място, като позиционира лекия си автомобил възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя, то Н. е нарушил цитираната правна норма, при което абсолютно законосъобразно е санкциониран на основание чл.178е от ЗДП, която пък норма предвижда глоба за онези водачи, които паркират пътно превозно средство в паркове, градини, детски площадки, площи, предназначени само за пешеходци, и на тротоари в населените места извън разрешените за това места. Както се посочи и по-горе, Н. е паркирал МПС-то си върху тротоар, на който не е имало обособени места – т. нар. джобове за паркиране.

При това положение НП е законосъобразно и следва да се потвърди. При определяне вида и размера на административното наказание наказващият орган се е съобразил с изискванията на чл.27 от ЗАНН за индивидуализация на същото. След като е отчел степента на обществена опасност на конкретното нарушение, както и това, че то не е било извършено инцидентно, т.к. по същия начин Н. е паркирал неправилно и на още няколко дати, то законосъобразно е наложил наказанието глоба в размер малко над минималния, а именно в размер на 70 лева, с което ще се постигнат целите по чл.12 от ЗАНН.

При този изход от делото - потвърждаване на НП, принципно ответната страна – ОДМВР-Пазарджик, би имала право на разноски. В същото време

обаче искането на А. С. Г., в качеството му на пълномощник на директора на ОДМВР-Пазарджик, от която териториална структура е издаден фишът, направено в постъпило писмено становище по съществото на спора преди последното съдебно заседание, а именно за присъждане на разноски на основание чл.63 ал.5 вр. с ал.3 от ЗАНН, във вр. с чл.144 от АПК и във вр. с чл.78 ал.8 във вр. с чл.32, т.3, пр.2 от ГПК, не може да бъде уважено. Това е така, защото видно от представеното пълномощно пълномощникът А. С. Г. – началник сектор „ПП“ при ОДМВР-Пазарджик е лице с юридическо образование.

Тук веднага следва да се каже, че отговорността за разноски е обективна и невиновна, като на репарирание подлежат само действително направените разноски, чието присъждане законодателят е предвидил. Единственото изключение, което законодателят предвижда, е в хипотезата на [чл.78 ал.8 от ГПК](#), която гласи, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Това е единственото законоустановено изключение, когато ще е законосъобразно присъждането на разноски, без същите да са доказани по делото. Нормата на [чл.78 ал.8 от ГПК](#) е процесуална и като такава е от публично-правен ред, визира изключение от общото правило за присъждане на разноските и според настоящия състав не следва да се тълкува разширително или да се прилага по аналогия и в хипотезите, когато страната по делото е представлявана не от юрисконсулт, а от други служители с юридическо образование по смисъла на [чл. 32, т. 3, предл. 2 от ГПК](#).

В конкретния казус директорът на ОДМВР-Пазарджик е бил надлежно представляван в АНП по пълномощие от началника на сектор „ПП“ при същата дирекция, което в случая е допустимо по силата на чл.32, т.3, предл.2 от ГПК във вр. с чл.17 ал.3 от АПК, като пълномощникът своевременно е направил искане за присъждане на юрисконосултско възнаграждение, а изходът на спора е частично благоприятен за представляваната от него страна, но липсва законово основание за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, тъй като ОДМВР-Пазарджик, не е бил представлявана от юрисконсулт, каквото е изискването на [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#).

В този смисъл има достатъчно съдебна практика, като само за пример би могло да се цитира Решение № 1739/17.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 14713/2015г., IV отделение, в което е казано: „Заплащането на юрисконсултско възнаграждение е уредено в [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), който текст е субсидиарно приложим чрез нормата на [чл. 144 от АПК](#). Като в разпоредбите на [чл. 143 от АПК](#), така и на [чл. 78 от ГПК](#) законодателят регламентира присъждането на реално направените в хода на съдебния процес разноски, размерът на които и заплащането им се доказват с представяне на платежни документи и с прилагане на списък. Единственото отклонение от този принцип е предвидено в [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), която норма е приложима само по отношение на възнаграждението на юрисконсултите. Други лица с юридическо образование, представляващи съответния орган не са посочени в нормата на [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#). Настоящият съдебен състав счита, че горепосочената разпоредба представлява изключение от общото правило, поради което е недопустимо разширителното ѝ тълкуване и прилагането ѝ по аналогия. Ето защо разноски на основание [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#) се присъждат на основание [Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#) само при защита от юрисконсулт, но не и от друго лице с юридическо образование, което е чл. на колективен административен орган. Изложеното не противоречи на [Тълкувателно решение № 3 от 13 май 2010 г.](#) на Общото събрание на колегията във Върховния административен съд, постановено по тълкувателно дело № 5/2009 г., на което се позовава касаторът. В него е направено разграничение между едноличен административен орган - министър, областен управител, кмет, директор и др.; колективен административен орган със статут на юридическо лице - Комисия за защита на конкуренцията, Комисия за енергийно и водно регулиране и др.; колективен административен орган без статут на ЮЛ. Посоченото тълкувателно решение се отнася до присъждане на възнаграждение, в случай, че административният орган е представяван в съдебното производство от юрисконсулт, а не от друго лице с юридическо образование“.

В аналогичен смисъл са и Решение № 1141/03.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 13808/2015г., IV отделение, Определение № 47/26.01.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 62/2017г., Решение № 80/08.02.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 1059/2016г., Решение № 2192/17.12.2019г. на Административен съд Бургас по адм. д. № 3049/2019г. и др.

Пазарджишкият районен съд в настоящият състав, след като извърши анализ на установените обстоятелства и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН ,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 20-1006-003238 от 10.11.2020 год. на началник група в сектор „ПП“ при ОДМВР-Пазарджик, с което на Я. Р. Н. от гр.Пазарджик, ЕГН *****, на основание чл.178е от ЗДП, за нарушение на чл.94 ал.3 от ЗДП е наложена глоба в размер на 70 лв. /седемдесет лева/.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за присъждане на разноски в полза на ОДМВР-Пазарджик.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред Пазарджишкия административен съд.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____